

גל ליבני

פרשת מטות-מסעי

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

עבודת ה' ללא אינטרס

"נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים, אחר תיאסוף אל עמך". הקדוש ברוך הוא אומר למשה רבנו: יש לי משימה אחרונה בשבילך - תילחם עם מדיין, ואחרי זה תיפטר מהעולם. אדם רגיל היה אומר: "מה אני ממנה? זו המלחמה האחרונה, תן לי עוד קצת להתענג מלקיים מצוותיו של הבורא". ומשה רבנו בדיוק להפך - קם ואמר: "רבתי, כולם החלצו חושים! קדימה למלחמה!" לקח את האינטרס האישי, שם אותו לגמרי בצד, ושם את רצון בורא עולם ראשון.

הדמות של משה רבנו מרתקת - מלמדת אותנו איך אפשר להגיע למדרגות הגבוהות ביותר. אנחנו לא נהיה משה רבנו, אין ספק. אבל הדרך שהלך בה מלמדת כל אחד איך להוציא את המקסימום מעצמו. ארבעים שנה, מגיל שמונים עד מאה עשרים, ביטל את ה"אני" הפנימי שלו - כולו למען ה'. נלחם מלחמות, נאבק עם הקדוש ברוך הוא למען עם ישראל, רב עם ישראל בשביל הקדוש ברוך הוא. מה היתה התמורה? ה' דיבר עמו פה אל פה, גופו היה שלם - "לא כהתה עינו ולא נס ליחה" בגיל מאה עשרים, אפילו קמט קטן לא היה, ריח לא נעים לא יצא. היה עשיר גדול, ופניו היו מאירות.

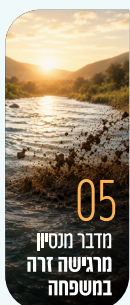
אבל בואו נהיה כנים: כל ההנהגות שלנו מעורבות באינטרס. אפילו כשאומרים "בוקר טוב" - מצפים שיחזירו. איך יודעים? כשמישהו לא עונה, אנחנו נפגעים. אם באמת אמרת "בוקר טוב" כדי לעשות טוב - מה מפריע לך שלא החזיר? אבל בתוך תוכנו אנחנו גם מצפים לתמורה. גם עם הילדים: אנחנו

מגדלים, אבל נוח לנו שיעשו לנו כוס תה. גם בנישואין: כמה גברים מתחתנים רק כדי לשמח אשה? בדרך כלל מתחתנים כדי שהיא תשמח אותם. משה רבנו לימד את הדרך ההפוכה: לא חיפש את עצמו, אלא מה שבורא עולם רוצה.

זה מה שהמשנה אומרת: "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו. בטל רצונך מפני רצונו כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך". ה' רוצה שתלך לשיעור? לך. רוצה שתיתן צדקה? תן. בלי חשבונות "מה ארוויח". ובחברים שלכם תגלו אותם: יש חברים שהכל אצלם אינטרס - ביום שתצטרך אותם ואין לך מה לתת, נעלמים כלא היו. כל השיחות שלהם איתך וכל מה שעשו בשבילך - היה רק בשבילם.

ואם זה היה נגמר שם - לא קרה כלום, נסתדר בלעדיהם. אבל מי שעם חבר שלו כל הזמן מחפש אינטרס - זה נגמר גם עם בורא עולם. אדם צדיק, מתפלל כמלאך, ופתאום בונים ליד ביתו בית מדרש ונוצרת התנגשות בין האינטרס שלו לבין רצון ה'. פה זה המבחן. אותם אנשים שחיייהם אינטרס - הקדוש ברוך הוא משלם להם כמעשיהם. דע לך: הקדוש ברוך הוא רואה הכל. מי שחי למען ה' באמת - ה' משלם לו בכפל כפליים. ומכאן למדנו גם על כח הדיבור: "איש כי ידור נדר לה', לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה". יש כח עצום במילים. יש לי קרובת משפחה שלא התחתנה עד גיל ארבעים וארבע. התברר שבעבר קיבלה על עצמה בכת מסוימת "שלא להתחתן". קיללה את עצמה במילים. עשינו לה התרת קללות - ותוך חודש נפגשה עם בן זוגה והתחתנה. חשוב מאוד להיזהר בכל מילה שיוצאת מהפה.

שבת שלום ומבורך!

05
מדבר מנסין
מרגישה זרה
במשפחה

03
שול' עם הרב
לא שילחתי ב"רב-קו"
מה עלי לעשות?

12
ענפי אבות
איך להתרחק
ממחלות?

06
רגע של סיפור
החיים...
קבלה...

08
לחיות באמונה
חיים של
חושלים?

10
טעמי המקרא
מהו הגורם לחיי צער?

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	19:31*	19:30	19:30
יציאה	20:22	20:21	20:21
ר"ת	21:19	21:16	21:16

בירושלים: לנהגים 40 דק' 19:11

בונים אימפריה
לכבוד בורא
עולם
**קריאת
יגאל ליבני**
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק
במחנה מנהל מ"צ בונים בבני ברק

**הצטרפו
למאות שותפים**

שכבר הבטיחו את המטר שלהם
בבית של בורא עולם!

פרטים בגב העלון >>>

קרדיט צילום: נועם אליהו

משלחן רבנו

לכבוד ידידי ורעי הגבאי היקר הר"ר

משה סעדון הי"ו.

אודות שאלת מר בענין שירותים

כימיים, האם מותר להשתמש בהם

בשבת, והנני להשיבו.

השירותים הכימיים הם בעצם

פתרון חדשני המאפשר הקמת שירותים בלי חיבור למערכת ביוב, באופן כזה שישנו מיכל אגירה שאליו מוסיפים מים וחומר כימי, אשר מפרק את הפסולת והנייר, וקוטל את החידקיים ומנטרל ריחות רעים, כמו כן בחלק מהדגמים קיימת משאבה ידנית ששואבת מים נקיים ממכל נפרד כדי שלטוף את האסלה אל תוך המיכל הנזכר, ושם הכל מתפרק ע"י החומר. והשאלה היא האם הפירוק הנעשה ע"י החומר הכימי מותר בשבת. ולמעשה מסקנת הפוסקים להתיר בזה, ואין בזה שום חשש מלאכה בפירוק הפסולת ע"י החומר הכימי, וכמו שכתב בספר חוט שני (שבת ח"א קונטרס החשמל עמ' רז), וז"ל בית הכסא שפועל ללא מים, שע"י חומרים כימיים מתכלה מה שנכנס לתוכו, מותר להשתמש בבית הכסא כזה בשבת ויו"ט דאינו שייך לשום מלאכה האסורה בשבת ויו"ט עכ"ל. וכ"כ בשו"ת יצחק ירנן (ח"ד סי' טל), ושם כתב שהוא משום דהוי ליה גרמא. ולפי המבואר, אין צריך לזה, כיון שעצם הפעולה אין בה שום מלאכה.

וע' בספר פסקי תשובות (סי' ישב אות ד), שהביא בשם ספר מאור השבת (ח"ד סי' יד סעיף צו. ואיננו תח"י), שאת החומר הכימי שמפרק הפסולת לכתחילה יש להניח מערב שבת, ואם שכח או שצריך להוסיף מפני כבוד הבריות רשאי להניחו גם בשבת. אבל למעשה לא ברור כ"כ סיבת האיסור, ומה גם שע"פ רוב אין צריך לשפוך באופן ידני את החומר הכימי, אלא אחר כל כמה ימים צריך לנקות את מיכל האגירה.

מסקנת הדברים: מותר להשתמש בשבת בשירותים כימיים, ואין בכך כל חשש, ובלבד שאין בשימושם פעולה חשמלית.

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

שמעתי שצריך להסתכל בנרות בליל שבת, ורציתי לשאול מתי צריך להסתכל בתחילת הקידוש או בסופו?

כשמגיע מבית הכנסת יסתכל בנרות, ולאחר מכן יסתכל שוב בתחילת הקידוש כשאומר 'ויכולו'. (מהרי"ל מנהגים שבת ב. שעה"כ דף לו ע"ד-וסז ע"א וע"ב. רמ"א סי' רעא סעיף י. בן איש חי ש"ב בראשית אות כט).

האם מותר לדבר בין נטילת ידיים להמוציא?

מעיקר הדין מותר, ומכל מקום טוב להימנע. (ש"ע סי' קסו סעיף א).

מי שרגיל לקצוץ צפורניים בפיו האם צריך ליטול ידיים?

הנוטל צפורניו צריך ליטול ידיו לאחר מכן. ואפילו נוטל רק מקצת מצפורניו, או שנוטל ע"י פיו, צריך ליטול ידיים. ולכן אותם הרגילים לקצוץ ציפורניים ע"י הפה, צריכים ליטול ידיים לאחר מכן. ואופן הנטילה תלוי שאם צפורניו עודפות על הברך ע"פ הסוד יטול ג' פעמים ואם אינן עודפות מספיק פעם אחת. (ש"ע סי' ד סעיף יח. כסא אליהו או"ח סי' ד אות ו בשם הרשב"ץ עמ"ס נדה יג ע"ב).

מה מברכים על סברס?

בורא פרי עץ. (חזון עובדיה ברכות עמ' קמז).

האם איסור שקר הוא גם בכתב?

איסור שקר חל גם בכתב. (יד רמה עמ"ס בב"ב קעב ע"א אות קח ד"ה אמר להו רב לספריה. וכן העלה בשו"ת יהודה יעלה אסאד יו"ד סי' שטז).

אדם שאין לו מים לנטילת ידיים האם יכול ליטול ידיו בקולה?

יטול ידיו, אבל לא יברך. (אבל במי סודה רשאי אף לברך). (ש"ע סי' קס סעיף יב. שו"ת אור לציון ח"ב פרק מו עמ' ש. ילקו"י ח"ג עמ' עט, ובנד"מ ח"ז עמ' תשד).

מהו סוף זמן קריאת שמע?

השימוש במיקרוגל מותר בצימור?

מתי נכון לברך תפילת הדרך?

חופש לכולם להתקשר ולשאול

שאלות הלכתיות צצות גם בחופשה. קו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן זמין עבורכם למענה מדויק ומהיר.

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

מעלת המדבר אמת

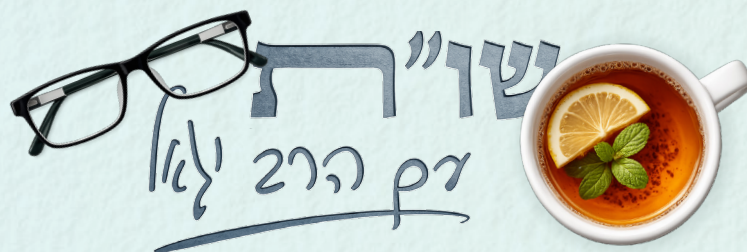
לסבא משפאלי היה חסיד שלא היו לו ילדים, ובכל פעם החסיד הזה היה בא אליו שיכרך אותו שיזכה לילדים, והסבא משפאלי היה דוחה אותו. פעם אחת בא החסיד, והסבא משפאלי אמר לו: עכשיו אני עסוק בדבר בשביל כלל ישראל. החסיד הבין שעכשיו זו עת רצון ואמר לו: אני נשבע שאיני זז מכאן עד שתכרך אותי שאזכה לילדים! הסבא משפאלי ראה שהוא לא מרפה ממנו, אמר לו: אני נשבע שלא יהיו לך ילדים לעולם! החסיד אמר: זה מה שהרב מאחל לי? אני אלך למקום אחר!

הלך לעיר קוריק, בא לבית הכנסת ומצא יהודי עני יושב ולומד, זה היה רבי פינחס מקוריץ. החסיד פנה אליו, והבין שאין לו דבר בביתו, ועוד מעט מגיע חג הפסח. החסיד שאל אותו היכן ביתו, והלך לביתו, ומצא שם אשה וילדים, והבית ריק, אין בו אוכל, אין בו שום דבר. הלך והביא להם מצות, יין, חרוסת, מרור, וביקש לערוך אתם את ליל הסדר.

כל שנה אשתו של רבי פינחס היתה אומרת לו: "רבי פינחס, אין לנו הוצאות החג". והשנה אשתו לא באה אליו, ורבי פינחס התפלא, למה אשתו לא באה אליו? בליל החג בא לביתו וראה שהבית מואר והשלחן ערוך, וראה את החסיד הזה בבית, והבין שהוא דאג לכל זה. רבי פינחס שאל אותו מה שאלתו ומה בקשתו, והחסיד סיפר לו שאין לו ילדים, ושהסבא משפאלי נשבע שלא יהיו לו ילדים לעולם. רבי פינחס עמד ואמר: אם יש לי כח בשמים, אני נשבע שהשנה אשתך תיפקד בבן זכר! באותה שעה היה בשמים רעש גדול, יש שתי שבועות של צדיקים שסותרות זו את זו, שבועה של הסבא משפאלי שלא יהיו לו ילדים, ושבועה של רבי פינחס מקוריץ שיזכה לבן השנה.

בשמים אמרו: נבדוק ונראה - מי שלא הוציא שקר מפיו, השבועה שלו תתקיים. בדקו וראו שרבי פינחס לא נשבע מעולם אפילו שבועה של אמת, וקיבלו בשמים את שבועתו של רבי פינחס, ואשתו של אותו חסיד נפקדה בבן זכר. זה הכח של מי שמדבר אמת, יש לו כח בפה שהברכות שלו מתקיימות.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

תלמיד: עלייתי לאוטובוס והמכשיר של ה"רב-קו" לא עבד, ולכן לא שילמתי, האם אני חייב לשלם על הנסיעה הזאת בפעם אחרת?

תלמיד:

לפי בירור שעשיתי עם נהג אוטובוס אין חיוב לשלם וזה חלק משירותי החברה להעמיד אוטובוסים גם אם המכשיר לא עובד, והוי יאוש מדעת מכל מקום נראה שאם זה לא היה עובד כשעלה לאוטובוס ותוך כדי נסיעה המכשיר חזר לפעילות חייב לשלם.

תלמיד: האם יש ברכה שצריך לברך כשרואים את ים התיכון או את הכנרת?

תלמיד:

אדם שלא ראה את הים או את הכנרת שלושים יום, על הים מברך (עם שם ומלכות) 'שעשה את הים הגדול', כמש"כ הרב בחזו"ע (ברכות עמ' תסז כדעת מרן בס' רכח). ועל הכנרת מברך 'עושה מעשה בראשית' כמבואר במרן שם.

תלמיד: שהייתי בשבת במלון והתברר לי שהאוכל (כשר למהדרין) התבשל ע"י גוי יהודי רק הדליק את האש כדעת הרמ"א ואני ספרדי, מה עלי לעשות?

תלמיד:

אע"פ שבני ספרד צריכים להחמיר כדעת מרן שיהודי יניח את הסיר על גבי האש, כמבואר במרן הש"ע. מ"מ בדיעבד בשעת הדחק כתב מרן רבנו עובדיה יוסף ביבי"א (ח"ט יו"ד סו): שהמיקל יש לו על מי לסמוך כדעת הרמ"א מפני שיש כמה ספיקות (דזה נעשה בבית הבישול של הישראל, וכן הגוי מקבל כסף, עיי"ש. שכל זה מוריד את עניין החתנות לפי חלק מהראשונים. מ"מ יש לברר קודם שהולכים למלון שאכן מקפידים בבישול כדעת מרן).

תלמיד: האם מותר לצלות על אותה רשת שצילתי 'כבד' בשרים אחרים או שצריך רשת מיוחדת לכבד?

תלמיד:

מנהג הספרדים להקל ולצלות על אותה רשת, וכן גם כן באותו שיפוד שצלו בו כבד לצלות בו אח"כ בשרים אחרים, כמבואר במרן (יור"ד ס' ע"ו ס"ד). והרמ"א כתב להחמיר לכתחילה, ובדיעבד מותר אף לדעת הרמ"א.

שותפים
בהחזקת
לימוד התורה
וזוכים שכל אברך
הלומד בכולל
יביע אומר יתפלל
לזכותכם, להצלחה
בכל ענייני החיים

בהיכל זה
לומדים
תורה
מדי יום בהתמדה
למעלה
מ-180
אברכים

לזכויות נצח התקשרו < 03-8000-770

שמירת הלשון הרב אהוד מולאי מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך" "ומקדשי תיראו" (ויקרא כ, 1)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי רווק, שביצר הרע הוא נלחם ונאבק, שהוריו הגיעו לגיל זקנה ושיבה, ובגלל זה הוא נאלץ לעזוב את הישיבה, ולחזור לגור עם הוריו, שזקוקים לעזרתו עכשיו, ומקיים מצוות כיבוד הורים, כדוגמא ומופת לכל החברים.

ושאלה חשובה שואל כאן הבן, ורוצה בתשובה מהר להתעדכן. בבית הכנסת שאביו מדי יום מתפלל, הרבה לשון הרע הולך ומתגלגל, והאב לצערנו לזה כבר התרגל. כי בעבר כשניסה אותם להוכיח, אנשים מבית הכנסת זה גרם להבריה. וכיום הוא כבר הפסיק להתערב, ועם שאר המתפללים הוא אינו מתערבב. וכאשר מסיים בבית הכנסת את תפילתו, מיד הוא עוזב וחוזר לביתו. וכאשר אמר הבן ישירות לאביו, שיש עוד בתי כנסת בשכונה מסביב, וכדאי לו להתפלל במקום אחר, החל הוא קצת לכאוב ולהתמרמר, שאת בית הכנסת הזה הקימו אבותיו, ושנים התפללו כאן גם רוב רבותיו. ואחר שעלתה משפחתו מחו"ל, עשו לעצמם גדר וגבול, שלא להתערב עם קהילות אחרות, ומיד את בית הכנסת החלו לבנות, ואת מקום תפילתו כעת קשה לו לשנות.

וכעת שואל הבן מה ההלכה, ומה לומר לאביו שמבקש הדרכה?

ועניתי שכותב מרן החפץ חיים (כלל ט' הלכה ד'), דבר שאותנו מדהים ומפעים, שאסור אפילו לגור בשכונה, של בעלי לשון הרע. ובבאר מים חיים (ס"ק י') הרב מביא מקורות, ממה שכתוב במסכת אבות (פ"א, מ"ז) "הרחק משכן רע, ואל תתחבר לרשע". וכן ואמרו חז"ל (נגעים פרק י"ב משנה ו'): "אוי לרשע ואוי לשכנו", כיון שיכול להתפס בעונו. ובהערה (שם) כותב החפץ חיים, ומלמדנו דרך ותורת חיים, שכל שכן שצריך להזהר מאוד, במקום שהולכים להתפלל וללמוד, שלא יהיו שם בעלי לשון, כי יכול להתפס איתם באותו עוון. גם על ידם יתבטל מעניית אמן וברכו, וכך זכויותיו יתמעטו וילכו. וגם יפסיד מלשמוע חזרת הש"ץ וקריאת התורה, שזה כשלעצמו דבר איום ונורא. ובקלות גם יוכל לעבור על "ומקדשי תיראו" שזו מצות עשה, כיון שיחשב לו כאילו הוא עושה.

נזכה לשהות תמיד בסביבת חברים, שאת פיהם גודרים ושומרים, וכך לבוא עולם נהיה מחוברים. אמן כן יהי רצון.

להורדת
החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום בינום בהלכות שמירת
הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

דרר חדשה יצר הרע (א)

מספרים, שבערב שבת קודש עבר לתומו רבי אריה לוי זיע"א, וראה מעשה באדם שהיה לו הרבה כסף, אבל היה קמצן ביותר, והיה מפחד מאוד מלכבוזו כספו, ולכן היה חי בצמצום גדול, בתוך מחסן עם בני הבית, וחי בפשטות גדולה מאוד. והנה, אדם זה לא נשא אשה זמן רב, כיון שאמר בלבו, שאם אשה אצטרך לבנות בית, וזה כסף. ואצטרך לקנות אוכל, ולהביא ילדים ולקנות להם, וכל זה כסף. לא חבל? לכן לא אתחתן.

ועברו שנים רבות על האדם הקמצן הזה, עד שבאו והאירו לו את עיניו, שלא כדאי לו להפטר מן העולם בלי ילדים ובלי אשה, עד שגמר בלבו ללכת אל השדכנים, וכולם שאלוהו היכן הוא גר ומה הוא עושה, כששמעו אותו ואת תשובותיו, אמרו לו, כי אף אחת לא תרצה לדור עם אדם כמוך, לך תמצא בית ואחר כך תתחתן.

אדם זה, הלך ועשה בערמה דבר ערמומי, הלך לשכונה היקרה ביותר בעיר, ודפק בדלת של הבית המפואר ביותר, ואמר לבעל הבית כי רוצה הוא לעשות עסקה עמו, לתת לו סכום נכבד של עשרת אלפים מטבעות, בעבור חלק קטן בבית, לתלות בו מסמר אחד. אדם זה, שראה את רצינותו של הקמצן, לחץ את ידו, לקח את הכסף ועשו את העסקה. והנה אדם זה הלך, ולקח מסמר ותקעו בתוך הבית בפנים. עבר שבוע, ואדם זה דופק בדלת, ועונה לו בעל הבית ושואל לרצונו, אמר לו בעל המסמר, כי הוא קנה כובע חדש, ולא רוצה שהכובע יתלכלך במחסן, על כן יואיל בעל הבית בטובו לתלות את כובעו במסמר שלו, וענה לו: בשמחה רבה. למחרת בא אליו ודפק לו בדלתו, ושאל אותו: "כעת מה?" ענה לו, כי הוא עושה שיפוצים במחסן, ויואיל בטובו לתלות גם את חולצתו על המסמר, ענה לו: "בשמחה רבה". והנה, לאחר כמה ימים, בא אליו בשעה מאוחרת בלילה, דפק בדלתו ושאל אותו: "כעת מה אתה רוצה?" אמר לו: "יש לי שקית של אוכל, שמוכרח אני לשמור אותה במסמר שלי", ולא היתה לו ברירה, עד שתלה את השקית אוכל במסמר, ובאותה שקית היו דגים מסריחים, שום ובצלים, וריחות גרועים ביותר, עד שהבריה את בעל הבית ובני ביתו, ואדם זה לקח את הבית והלך להתחתן.

אחים יקרים! צריכים לדעת, שבדיוק כך זה עם היצר הרע. הוא בא אורח, וכל חפצו להיות בסוף בעל הבית. כמו שכתוב בספר שמואל (ב יב, ד') "ויבוא הלך לאיש העשיר ויחמול לקחת מצאנו ומבקר לעשות לאורח" וכתוב (שם) "ויקח את כבשת האיש הרש ויעשה לאיש הבא אליו". ואמרו (סוכה נב' ע"ב, בראשית רבה כב' ו'), ובמדרש אגור הנקרא משנת רבי אליעזר בן רבי יוסי הגלילי יז', טו'), בתחלה קראו הלך, ולבסוף קראו אורח, ואחר כך נעשה בעל הבית.

**מסעדת החסד
בראשות הרב
יגאל כהן**
מגישה ארוחות
חמות ומכובדות
ולא משאירה אף
אחד רעב

ארוחות חמות | מצרי מזון למשפחות | פעילות רציפה מדי יום
היו שותפים בחסד > 03-8000-770

**עזרו
למקום
הזה
לתת**

לגימות של השראה הרב נחיר החיים הזור

מספרים על רב אחד שישב ולמד בבית הכנסת. ראה אותו בחור צעיר ושחצן, והחל מקנטר את הרב בקללות נמרצות. הרב לא הגיב, והמשיך ללמוד. הבחור, שראה שהרב לא מגיב, העלה את רף הקללות - ועדיין הרב לא הגיב.

שאל הבחור את הרב: "תגיד לי, אתה לא שומע את הקללות?"

ענה לו הרב: "אני אכן שומע."

"נו, וזה לא מפריע לך?"

"אני אענה לך", אמר הרב: "אם מישו רוצה לכבד אותך במתנות, ואתה מסרב לקבל אותן, אצל מי הן נשארות? אצל מי שרצה לתת לך אותן, נכון. אתה רצית לכבד אותי ב'מתנות' יקרות ערך, אני סירבתי לקבל, אז הן נשארו אצלך."

הבחור היה בהלם - פעם ראשונה שמישהו לא עונה לו בחזרה בכעס ועצבים. הוא הלך לביתו. בלילה הוא לא יכול היה להירדם. הוא חשב לעצמו, איך דיברתי בצורה נמוכה כל כך לאדם מבוגר ממני? למחרת הוא חזר לבית הכנסת וביקש מהרב סליחה. הרב אמר לו: "אין צורך לבקש סליחה, אני כבר סלחתי לך אתמול. ויותר מזה, אני היום לא מי שהייתי אתמול."

הבחור לא הבין למה הכוונה. ענה לו הרב: "גם אתה לא אותו אחד שהייתי אתמול. תראה איך אתה מדבר היום, בעדינות ובצניעות. האדם צריך להיות כמו נהר", אמר הרב, "שכל הזמן זורם ומתקדם, ואז, גם אם זורקים עליו רגבי בוץ היום, מחר לא ישרא שם סימן, כיוון שהרבה מים זרמו בנהר מאז."

זה אחד השיעורים מפרשת מסעי, ללמוד להתקדם הלאה... בפרשה מתוארים 42 מסעות עם ישראל במדבר, מיציאת מצרים ועד ההגעה לארץ ישראל. בשם הבעל השם טוב מביאים, שמה שעם ישראל עבר במדבר, כך כל אחד מאתנו עובר בחייו. מיציאת מצרים, שזו הלידה, ועד ההגעה לתחנה האחרונה של האדם בסוף חייו.

אבל בכל ה"מסעות" שאתם עוברים - תזכרו ש"אלה מסעי בני ישראל... על פי השם" (במדבר ל"ג, א-ב). כלומר, מה שאתם עוברים כעת - אתם צריכים לעבור, אין פה טעות, הכל על פי השם. מה שבידיים שלכם זה להוציא את המקסימום מהמצב. להבין שזה זמני, הן לטוב והן למוטב, וכרגע, זה המצב הכי טוב עבורכם.

מסיימים השבוע את ספר במדבר. בקהילות אשכנז נוהגים לומר בסוף הקריאה: "חזק, חזק, ונתחזק".

בברכה ובתפילה הזו אני רוצה לברך את כולנו, בפרט אם אתם מרגישים שאתם במקטע מאתגר מה"מסע". תהיו כמו נהר, תמשיכו להתקדם, הכל מדויק להפליא ועם חיבוק מרחוק: "חזק, חזק ונתחזק".

לכמו נהר שזורם קדימה, כך גם אנחנו צריכים לשאוף להתקדם ולהשאיר מאחור את המשקעים."

הזמינו עכשיו עד הבית
077-26-353-88

הצטרפו למנוי "הלימוד היומיומי"
וקבלו בכל חודש חוברת מחזקת
עד הבית, עם מאמרים קצרים
ועוצמתיים **מאת הרב יגאל כהן**

שפה קלילה מתנה של מאושרים קצר וחזק

**נכנסים
ל-5 דקות
של אור**

**מרכז
מנסיין**
הרב אשר זכריה יועץ ומטפל רגשי

להרגיש זרה במשפחה

יש רגעים שאת נכנסת למשפחה חדשה ומרגישה שכולם כבר יודעים את החוקים חוץ ממך, וככה בדיוק הרגשתי כשהתחתנתי ונכנסתי

למשפחה של בעלי, מבחוץ הכל היה יפה, חגים שולחן מלא, צחוקים, משפחה חמה ומגובשת, וכולם אמרו לי איזה מזל יש לי שנכנסתי לבית כזה, אבל בפנים הרגשתי כמו מישהי שמנסה כל הזמן להבין איך לא לטעות, הגיסות כבר הכירו אחת את השנייה שנים, היו להן בדיחות פרטיות, שיחות שרצות מהר, מבטים שרק הן מבינות, ואני כל הזמן ניסיתי להשתלב, לדבר נכון, לא להיראות מוזרה, אם אמרתי משהו ולא קיבלו אותו בדיוק כמו שרציתי הייתי חוזרת הביתה וחושבת על זה שעות, אם מישהי לא חיכה אליי ישר כבר הייתי בטוחה שהיא לא אוהבת אותי, לאט לאט התחלתי להגיע למפגשים עם לחץ בלב, כל שבת משפחתית הפכה בשבילי למבחן, איך יסתכלו עליי, אם יחשבו שאני מספיק טובה, אם אני מתאימה למשפחה הזאת בכלל, בעלי לא תמיד הבין למה אני כל כך רגישה לזה, מבחינתו כולם היו בסדר גמור, אבל אני הרגשתי לבד גם כשישבתי בתוך שולחן מלא אנשים, יום אחד זה קרה, אחת הגיסות זרקה הערה קטנה ליד כולם, אולי היא בכלל לא התכוונה לפגוע, אבל משהו בי כבר היה כל כך מתוח שהרגשתי שאני נשברת מבפנים, שתקתי כל הארוחה, חייכתי מבחוץ, אבל בפנים רק רציתי לברוח משם, בדרך הביתה בעלי שאל אותי מה קרה? ופתאום פרצתי בבכי, לא בכי של העלבון עצמו אלא של כל התקופה הזאת שבה ניסיתי כל הזמן להיות מישהי אחרת כדי שיאהבו אותי, ואז בפעם הראשונה אמרתי בקול מה באמת כואב לי, שאני מרגישה שכל הזמן אני צריכה להוכיח את עצמי, שאני מפחדת לא להיות מספיק טובה בשביל המשפחה שלך. הוא שתק רגע ואז אמר לי משהו שלא אשכח - "את לא צריכה לעבור מבחן כדי להיות חלק מהבית שלנו". המשפט הזה נכנס לי עמוק ללב, כי פתאום הבנתי כמה שנים חייתי בתחושה שאני צריכה להרוויח מקום אצל אנשים, ומאז משהו בי התחיל להשתנות, לא נהייתי אדישה ולא הפסקתי לכבד, אבל הפסקתי למדוד את הערך שלי לפי כל מבט או הערה, והיום אני מבינה שלפעמים הקושי הכי גדול במשפחה

חדשה הוא לא מה שאנשים אומרים לנו אלא הפחד הפנימי שלא יאהבו אותנו כמו שאנחנו באמת.

לפעמים חספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן
כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 ☎ 054-8420996

יש דופק

תינוק בן שלושה חודשים מאבד את ההכרה, הדופק שחזר לאחר 20 דקות בזכות הקבלה של האבא, וההודעה של הרופאים שהוא לא יהיה יכול ללכת, לחיין, לחבק - התהפכה מעבר לכל הציפיות

השם שלי ארי דאקס, ואני מתגורר בארה"ב. הסיפור שלי מתחיל ביום רביעי, כ"ט בסיון תשפ"ה. יום שגרתי למדי. בשעה תשע בבוקר יצאתי מבתי לכיוון מקום העבודה שלי. אשתי נותרה בבית יחד עם הבן הקטן במשפחה שלנו - יהושע לוי - אז בן שלושה חודשים. המתנתי לחבר שכל בוקר היה נוהג לאסוף אותי לעבודה. תחנה לפני העבודה הוא היה עוצר בחנות "בייגל" לקנות ארוחת בוקר. אני גם הייתי יורד יחד איתו לרכוש לעצמי ארוחת בוקר.

בשעה שאני ממתין להזמנה, בסביבות השעה תשע ורבע בבוקר, אני מרגיש צלצול ורטט בכיס. אני מביט על הצג ורואה שאשתי מחייגת. עניתי לשיחה, ושמעתי קול היסטרי ומבוהל עד מאוד מבעד לשפופרת. היא מספרת לי שבזמן שהיא עזרה לבן הבכור

שלנו להתארגן ללכת ללימודים, עלה בדעתה שהיא לא שמעה את התינוק זמן ממושך, והיא החליטה להיכנס לחדר כדי לבדוק מה קורה איתו. היא נכנסת לחדר, והמראה היה מפחיד ומבהיל כאחד.

הוא שכב בעריסה שהוא לא מגיב ושפתיו ופניו נהפכו לצבע כחול. היו אלו רגעים של חרדה. רגעים שבהם הזמן עצר מלכת. אשתי, שהבינה מעט בענייני רפואה החלה לבצע החייאה בסיסית בעצמה תוך כדי שהיא מצלצלת אליי לספר לי את שאירע.

אני מיד מנתק את השיחה, ומצלצל לאבא שלי. אבי בעצמו חובש בארגון הצלה במשך חמש עשרה שנים. אמרתי לו: "אבא תגיע לדירה שלי בהקדם האפשרי. אני חייב אותך שם בדחיפות".

שאבא הגיע למקום הוא הבחין באמבולנסים ומכוניות הצלה בכל שטח הרחוב בו היה הבית שלנו. אבא הבין מיד שמדובר באירוע רציני. בינתיים הבטתי במתרחש. ראיתי את הבן שלי שוכב על הספה ומקבל עיסויים מחברי ההצלה. אשתי באותו רגע נכנסה לרגע של פחד משתק.

היא עמדה בצד ולא הפסיקה לבכות. אמרתי לה: "כל עוד הוא עדיין כאן, בבית, יש סיכוי. ארגוני ההצלה ילחמו על חייו, ואנחנו - נתפלל".

אבא שלי נכנס לבית באותו זמן, והיה שקט מצמרר ומוות. היה אפשר לחתוך את המתח בסכין. קרוב לעשרים דקות הם מנסים לעשות החייאה אבל ללא הצלחה. הדופק לא חוזר. היה קשה לאמוד כמה זמן הדופק לא קיים מהרגע

שבו הוא איבד את ההכרה.

נכנסתי לחדר האורחים ופשוט

התמוטטתי על המיטה. הדמעות

זלגו מעיניי ללא יכולת לעצור אותם.

המשכתי להתפלל לבורא עולם כמה

שיותר, ואז נכנסתי למטבח בחזרה. נגשתי

לאבא שלי ואמרתי לו: "אתה חייב לעשות

משהו. זה הנכד שלך, אתה לא סתם עובד

בארגון הצלה. אל תתיימש, תלחם על חייו. זה

הנכד שלך". אבי רק הביט בי, ושתק. המבט

שלו הסביר לי את הכל.

מבט של הרס מוחלט ואי וודאות כואבת

במיוחד. אבא שלי באותם רגעים כבר הבין

שיש סיכוי גדול שהתינוק לא ישרוד את זה.

והוא יצא מהבית - בלית ברירה - להתחיל

לדאוג לשלב הבא, ליתר בטחון.

שהבנתי שאלו הם פעולותיו של אבא שלי,

חזרתי מיד לחדר האורחים בריצה. ואז זה הכה

אותי. נזכרתי שראיתי לא מזמן מאמר מחזק

במיוחד על הנושא של המלחמות שבורא עולם

מצפה מהאדם שיעמוד בהם. קראתי על כך

שבורא עולם מוריד לאדם ניסיונות אך ורק כדי

להוריד לו ישועות. והחלטתי לקבל על עצמי

קבלה.

אמרתי לבורא עולם באותם רגעים: "בורא

עולם, העיניים שלי - הם שלך! רק שלך". וכך

המשכתי לחזור על המשפט הזה כמה וכמה

פעמים. קבלתי על עצמי לעבור לטלפון כשר,

וכמו כן קיבלתי על עצמי להשתדל לשמור על

העיניים שלי שלא ירעו בשדות זרים.

באותם רגעים שמעתי צעקות מהמטבח. אבא

סרקו את
הקוד >

**בספר 'שיעורי הרב
יגאל כהן'**

**תמצאו חיזוקים
אמיתיים לנשמה**

והשראה שבונה עומק פנימי.

**התקשרו:
03-8000-770**

כל מה שצריך זה
**חיזוק
לנשמה**

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

סדרי עדיפויות, וסוד המסעות

נעמוד על שני גרגרים חינוכיים נפלאים בפרשיות השבת, בפרשת מטות ופוגשים את בקשתם של בני גד ובני ראובן להישאר בעבר הירדן בשל המקנה הרב שברשותם. נתבונן בניסוח של דבריהם: "גְּדֵרְתָּ צֹאן בְּנֵהָ לְמִקְנֵהוּ פֶּה, וְעֵרִים לְטָפְנוּ". משה רבנו, מבחין מיד בעיוות שבסדר העדיפויות - הם הקדימו את המקנה (הכסף והרכוש) לטף (הילדים). בתשובתו, הוא הופך את הסדר: "בְּנֵה לָכֶם עֵרִים לְטָפְכֶם וּגְדֵרְתָּ לְצֹאנְכֶם".

אכן אחי ורעי! לעיתים, במרוץ החיים ובדאגה ל"לוגיסטיקה" של הבית - לפרנסה, לרווחה ולנוחות - אנו עלולים לשכח מהו העיקר. משה רבנו מלמדנו: קודם בונים "עיר לטף". נדאג לחינוכם, למוסדות ראויים שבהם ילמדו, כאשר התוכן, והשקעת כל הכחות למען ילדינו והדאגה לנפש הילד קודמים ל"גדרות הצאן". רק כאשר הילד מרגיש שהוא בראש סדר העדיפויות, הוא קונה קניין של אמת ברוחניות.

ופרשת מסעי פותחת ברשימה ארוכה של ארבעים ושניים התחנות שעברו בני ישראל. רש"י הקדוש מביא את המשל הידוע על המלך שהיה בנו חולה והוליו למקום רחוק "לרפאותו", ובדרך חזרתם התחיל האב למנות את כל המקומות: "כאן ישנו", "כאן הוקרנו" (היה לנו קר). ויש להבין: מדוע להזכיר גם את המקומות הקשים, את מקומות התלונה והחטא (כמו קברות התאוה)?

כאן טמון יסוד "מתוק" בחינוך: אין מסע ללא תחנות עצירה. בחינוך ילדים ותלמידים, אנו נוטים לעיתים להתמקד רק ב"פסגות" - בהצלחה במבחן, בהתנהגות למופת. אך התורה מלמדת אותנו שכל "תחנה", גם כזו שנראית ככישלון או כנסיגה, היא חלק מה-"מסע" הכללי אל ארץ היעד. הזיכרון של "כאן הוקרנו" הוא לא כדי להזכיר את החולשה, אלא כדי להראות לילד: "ראינו כמה היה לך קשה שם, וראינו איך המשכת הלאה לתחנה הבאה". הרבה פעמים מנסים למחוק מהזיכרון תקופות מאתגרות בחיים ולא להביט מאחור, אבל הדחקה זו אין בה תועלת, אלא ההיפך הזיכרון של התקופה המאתגרת וההתגברות עליה היא מחשלת ונותנת אופק של גבורה להמשך הדרך וההתקדמות בסולם עבודת ה'.

יהי רצון שנזכה לחתום את חומש במדבר מתוך תחושת "חזק חזק ונתחזק", ולראות את צאצאינו צועדים בבטחה במסעיהם, מתוך אמון בכחם ודבקות בדרך התורה והמסורת. אמן.

שלי חזר מיד הביתה, ובלי כל הבנה טבעית, ובלי שום הסבר - הדופק חזר.

כל יושבי הבית היו כל כך נרגשים, הרימו את התינוק והעבירו אותו מיד לבית החולים.

כמה ימים לאחר מכן, צוות הרופאים קיימו איתי ועם אשתי פגישה מאוד קשה. הם אמרו שאין כאן תקווה; הוא לעולם לא יגיע לכלום, לעולם לא יוכל לחבק, לצחוק, לראות, ללכת או לעשות כל דבר אחר. והם אמרו את זה בטון ברור. אבל בורא עולם החליט אחרת. יום אחרי השיחה של הרופאים איתנו, הוא התחיל כבר לנשום בכחות עצמו, הוא צוחק, וכבר התחיל לזהות דברים שונים. וגם הראיה שלו - כי טוב! הוא מזהה צבעים, ומסוגל להחזיק את הראש למעלה.

זה לא הילד שהרופאים דברו עליו. בכלל לא. הוא החלים בצורה ניסית ומעל לדרך הטבע. בששת החודשים האחרונים, היו לנו ביקורים בחדר המיון ובשיקום. ואני בטוח במאה אחוז שאם לא הייתי מקבל על עצמי לשמור על העיניים, ולהתחזק כמה שיותר במה שכורא עולם מצווה אותנו, שנהיה הבנים שלו בצורה הראויה ביותר - שנדאג שהעיניים שלנו יראו רק דברים טובים וכשרים - גם לא הייתי זוכה לכך שהבן שלי חזר אליי מעל לכל הציפיות ובניסים שנגלו לנגד עיניי!

שהדברים יעמדו לרפואתו השלמה
של בני אהובי
יהושע לוי בן אהובה מלכה חנה ני"ו.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת: anafeam3@gmail.com

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן
פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות
שנמצאות במצוקה כלכלית.

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים
בואו להיות חלק < 03-8000-770

הם
תלויים
ברחמים
שלכם

לחיות
באמונה
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות את החלום

פעם שאלתי באחת ההרצאות שלי: "האם יש כאן מישהי אחת שהחיים שלה מושלמים בעיניך והיא לא היתה משנה בהם דבר?". אף אחת לא הרימה את היד. כל הנשים שישבו שם מולי לפני ההרצאה, היו נשים שבליבן היתה תקווה לשינוי ומצד שני גם איזשהו יאוש על כך שהחיים לא באמת קורים כמו שהן רוצות. למעשה, רוב הנשים חיים כך את חייהן. הן לא באמת "חיות את החלום".

הן קמות בבוקר, לרוב עייפות, לעיתים זה עייפות בעקבות הקימה בלילה לתינוק, לעיתים זו עייפות כי לקח לה המון זמן להירדם מרוב מחשבות/דאגות, לעיתים זה עייפות נפשית, מתארגנות ומארגנות את הילדים, הולכות לעבודה או עובדות מהבית/בבית, מנקות, מבשלות, מכבסות, עושות קניות, מפזרות למסגרות ואוספות מהמסגרות, מקלחות, מרדימות, ממשכות וממשיכות וממשיכות ובתוך תוכן הן מקוות ומצפות שמתישו המציאות תהפוך אותן לנשים מאושרות ושמחות בחלקן, להפוך להיות אשה ש"חיה את החלום".

השאלה הראשונה שאני רוצה לשאול אותך היא: מהו החלום שלך?

בהנחה שאת לא באמת מאושרת... שאלת פעם את עצמך מה יעשה אותך מאושרת באמת? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשתתחתני? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשתביאי ילדים? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשתסיימי את הלימודים? האם את מאמינה שתהיי מאושרת

כשתמצאי את עבודת חלומותיך? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשתרדי במשקל? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשתבריאי? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשהיה לך הרבה כסף? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשהילדים יגדלו? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשתקני בית? האם את מאמינה שתהיי מאושרת כשאדם אוהב שלך לעולמו יחזור? האם את מאמינה שתהיי מאושרת אם ימחקך את הטראומה שעברת?

כל אחת מאיתנו מחכה לאיזה משהו גדול שיקרה ובטוחה שכשה יקרה, זהו זה! אני אהיה המאושרת בנשים! היא מחכה ומצפה בכל מאודה לרגע הזה מתוך ידיעה שהאושר שלה טמון בתוך הרגע הזה בו היא תזכה סוף סוף להשיג את מבוקשה.

אשה רווקה שחושבת שכשהיא תתחתן אז היא תהיה מאושרת, מגלה ששלוש בית וזוגיות זאת עבודה קשה מאוד, אולי מהקשות ביותר! רק מי שעוברת הדרכת כלות פרטית מלאה מגיעה לסף? חיי הנישואין מוכנה לקרב... רגע, איזה קרב? הרי כל הזמן מדברים על שלום בבית, מה פתאום קרב? לא סתם מדברים, לומדים ומתפללים כל הזמן על שלום בית... כי כשמכניסים שני אנשים שונים, עם חינוך שונה והרגלים שונים, אשר גדלו בבית שונה עם תחביבים שונים ולעיתים גם השקפות שונות ואופי שונה, לפי הטבע אמור להיות פה קרב לכאורה... כי כל אחד רוצה שהבית יתנהל כמו שהוא רואה לנכון, כמו שהוא רגיל, לפי האמונות שלו וההרגלים שלו, קשה לשלב שני עולמות שונים בבית אחד ולצפות מהם להסתדר... ולכן אני אומרת שזה קרב! וכדי לנצח אותו צריך תחמושת... אבל כשהא לוחמת ומגיעה מוכנה, עם כלים ורצון לעבוד קשה על עצמך ועל הבית - את יכולה לנצח הכל. ובכל זאת, אשה חולמת להתחתן כי זה חלק מהטבע שלה, כך היא נבראה, הנשמה שלה יודעת שחלק מהשליחות שלה בעולם זה להיות עוזר כנגדו, על כן יש לה דחף פנימי להגיע ולקיים את התפקיד הכה חשוב הזה... היא חולמת על אהבה גדולה ורומנטיקה אינסופית, היא בטוחה שכשהיא תתחתן היא פשוט תהיה מאושרת... ובסופו של דבר היא מגלה שלהתחתן זה לא פיקניק... יש הרבה התמודדויות, גם כאלו שלא קשורות לזוגיות עצמה ופשוט משפיעות באופן ישיר על הנישואין... כמו המצב הכלכלי, המצב הבריאותי, המצב ההורמונלי, הריונות, לידות, גידול הילדים, שינויים שונים שקורים במהלך החיים לאחד מבני הזוג ועוד... היא תולה את כל האושר שלה באותו יום קדוש בו היא נכנסת תחת החופה עם בחיר ליבה ואחרי זמן מה היא מגלה שהעבודה רק מתחילה... מסתבר שאם היא תלתה את האושר שלה בכך שתהפוך לאשה נשואה, היא טעתה... נכון, שלום בית זה שמחה גדולה וכח אדיר לנפש, כשאשה חיה עם בעלה בשלום בית אמיתי, היא מוצאת כחות להתמודד עם כל דבר שבעולם! זוגיות טובה מולידה המון כחות נפש וגם רצון פנימי עמוק להצליח ולעשות, אנרגיות טובות וגם הרבה נחת ואושר... אך מי שחושבת שעצם זה שתתחתן - זה מה שיהפוך אותה למאושרת - היא טועה! כי שלום בית זאת עבודה ממושכת, לא סתם קוראים לזה 'לבנות' בית, זאת בנייה של ממש! בנייה שדורשת המון מאמץ, ויתורים, נתינה, עבודה על המידות... וזה לוקח זמן! לא בונים ביום אחד בית... לכן אם אשה בונה על יום החתונה שלה וחושבת שמאותו יום חשוב היא תהפוך למאושרת באדם - היא טועה. אם כל האושר שלך תלוי רק בחיי הנישואין שלך, מה יקרה כשתריבו חלילה? מה יקרה כשתעברו תקופות פחות פשוטות (ותהיינה תקופות כאלה כי אין זוג שלא מתמודד איתן בשלב כזה או אחר)? תפסיקי להיות מאושרת?

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

ג. נערות הלומדות את מקצוע התפירה מותר להן להמשיך בימים אלו כדי שיתרגלו ויוכלו בהמשך החיים להתפרנס מכך.
ד. בתי חרושת לבגדים ונעליים, שאם יבטלו את הפועלים מעבודתם, יצטרכו לשלם להם משכורת חודשית שלימה גם עבור הימים שלא עבדו, או שעליהם לשלם דמי שכירות המקום בשלמות מידי חודש בחודשו, הרי זה נחשב הפסד ממון, ורשאים להמשיך להעסיק את הפועלים, אך ישתדלו לעשות בצנעה ובסתר ככל האפשר, וכמה שפחות להתפרסם.

האם מותר לתפור/לסרוג בימים אלו?

א. אסור לתפור בגד חדש או לרקום רקמה ולסרוג סריגה חדשה בימים אלו, אבל מותר לתקן בגד שנקרע או כפתור שנפל.
ובכל אופן, אם פרנסת ביתו דחוקה, מותר להמשיך לעבוד בעבודות אלו.
וכן מי שצריך להתעסק ברקמה לצורך הרגעת העצבים שלו, יש להתיר לו.
ב. וכמו כן, אסור לתפור נעליים חדשות בימים אלו, אבל לתקן נעל קרועה מותר.

רוצים להתחדש
ולהתחזק?
סרקו

או התקשרו:
03-8000-770

"אמונה ובטחון"
ספרו החדש של
הרב יגאל כהן
מעניק חיזוק באמונה
בה' וכן להתמודד
עם האתגרים הקטנים
והגדולים של החיים

יש סוף
לחרדות
ולקשיים

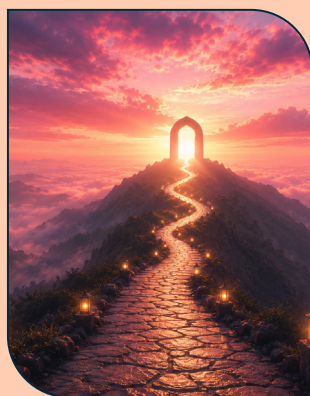
לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

אחת ויחידה

ישנן נשים שמנצחות על בית מקדש מעט הפרטי שלהן לבד. ללא צד שני. אין להן עם מי לחלוק את משימות הבית וחינוך הילדים. העוצמות שאשה במצב כזה צריכה הן גדולות עד מאוד. הקב"ה, אב הרחמן, שמרחם על כולנו ונותן לנו אך טוב... הוא יודע מה התיקון המיוחד של כל נשמה ונשמה, הוא ורק הוא מתכנן לכל אחת את מסלול חייה. יש לו חשבונות שאנחנו לא מבינים, גם אם את רווקה שהתייאשה מהמושג 'חתונה', וגם אם את גרושה או אלמנה עם או בלי ילדים. בכל מצב מאלו, הנסיון הוא לא קל. אך הקב"ה איתך יד ביד יותר מכל מצב אחר.

לאשה יש עוצמות נפשיות גבוהות מאוד להיות בסיטואציה ולהוציא ממנה את מירב הטוב. יש לה יכולות לשמוח ולראות את הטוב בכל מצב ולהנות ממנו באמת. בכח האמונה.

תדעי שהקב"ה נותן לך יד, ומלווה אותך בכל מהלך...

במקום הבעל. השבתות עם הילדים לבד בשולחן השבת, לעשות קידוש את ובורא עולם לבד - אפשר להסתכל על זה בשני אופנים - או לומר: "וואי איזה מסכנה..." או- "וואו, איזו הזדמנות לקשר הדוק עם הקב"ה..." הבחירה בידיים שלנו כיצד להסתכל על המציאות.

ה' בוודאי טוב ומטיב - אבל לא תמיד אנו מרגישים זאת. לא תמיד זוכים בעיניים הגשמיות שלנו לראות ולחוש בטוב. בדיוק בשביל זה קיימת האמונה - במקום שנגמר השכל, בדיוק במקום שכולם מסתכלים ואומרים "בקרוב אצלך" או "יו מה יהיה איתך..." בעיניים מרחמות...

בדיוק שם - מתחילה האמונה.

הרי נגמר השכל - את לא מבינה מה טוב בזה - אבל - את מתגברת ומאמינה, מאמינה בקב"ה שכל מה שהוא עושה זה לטובה. מאמינה ושמה, מאמינה ורוקדת מאושר, מאמינה ומודה! כי כל דבר שיש לך הוא חסד! עצום! לא נתמקד במה שאין, אלא במה שיש. ויש הרבה... לכולן.

הקב"ה לא עוזב אותך... גם בהחלטות שאת צריכה להכריע לבד, התורים והקניות והבישולים, הדאגות והריצות... את מרגישה שאת צריכה לעשות הכל לבד, וזה קשה. אבל ה' יתברך נמצא איתך צמוד... בכל רגע. הוא לא עוזב לשנייה! נצלי את זה.

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

משקל של מילה

פרשת מטות נפתחת בנושא נדרים ושבועות. התורה מזהירה אותנו: "לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה". המילה "יחל" מגיעה משורש של חילול - כשאדם נודר או נשבע בקלות ראש, הוא בעצם "מחלל" את כח הדיבור שלו והופך את הקודש לחול. זהו כח אדיר! אם יש לנו עוצמה כזו לאסור על עצמנו דברים בדיבור, תאיר לך איזה כח עצום יש לנו לבנות אנשים ועולמות רק באמצעות המילים שלנו.

עלינו להיזהר מאוד במה שאנחנו מוציאות מהפה. לעיתים, מתוך עומס היום-יום או רצון לרצות את הסביבה, קל לנו להבטיח הבטחות שווא. זה קורה ברגעים הכי קטנים, אפילו מול הילדים, כשאנחנו זורקות משפט כמו: "אני אקנה לך ארטיק אחר כך" ובסוף שוכחות או לא קונות. אלו אולי נראים לנו דברים פעוטים, אך עבור הנשמה שלנו, ועבור האמון של הסובבים אותנו, כל מילה כזו היא לבנה

בבניין האישי שלנו. כשאנחנו מבצעות פעולות פשוטות ולא מקפידות לומר "בלי נדר", אנחנו מפספסות דבר עצום! הזהירות בנדרים היא בעצם שיעור עמוק בענווה. כשאני אומרת "בלי נדר", אני מודה בפה מלא שאני לא השלטת היחידה על המציאות. אני מצהירה: "אני רוצה לעשות טוב, אני מתכוונת להשתפר, אבל אני משאירה פתח לשינויים שהקב"ה מזמן לי". זו ההבנה שבין הרצון שלי שדברים יקרו, לבין הביצוע בפועל, ישנו בורא עולם שמנהל את התמונה הגדולה. אנחנו בשר ודם, מוגבלות ביכולתנו לצפות את העתיד, ולעיתים הבטחה שהיתה נראית רלוונטית לפני שעה, כבר אינה אפשרית כעת.

בימים אלו של "בין המצרים", הקשר הזה הופך למשמעותי שבעתיים. חורבן הבית התחיל בפירוד ודיבור רע, והתיקון שלו עובר דרך קדושת הפה. כשאנחנו שומרות על הדיבור שלנו נקי, מדויק וזהיר מהבטחות שווא, אנחנו בונות בתוכנו בית מקדש מעט. אנחנו יוצרות עולם של אמת שבו למילה יש משקל, ללב יש מקום, ולנו יש את השקט הנפשי לדעת שלא כבלנו את עצמנו לשווא. נשתדל בעזרת השם לשמור על קדושת הפה ולהרבות במילים טובות.

שבת שלום ומבורכת!

חפשו בגוגל
"סיפורי צדיקים ענפים"
ותהנו מצפיה קוסמה

זה כבר סיפור אחר

"סיפורי צדיקים" היא סדרת אנימציה חדשנית בהמחשת-AI, עם תוכן חינוכי, ערכי ורוחני שילדים יאהבו והורים יוכלו לסמוך עליו.

מפנקסו של מחנך
הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

שוחד עם פיקחות

בתקופה ששימש הגאון רבי חיים מבריסק זצ"ל, כר"מ בישיבת וולוז'ין, התנכלה הממשלה ללומדי התורה, [המציאות לא השתנתה רק האנשים כימים ההם בזמן הזה] והגבילה את מספר התלמידים בישיבה למספר מאתיים - ותו לא. עם זאת, המשיכו כל תלמידי וולוז'ין - ואפילו למעלה ממאתיים, ללמוד בהיכל הישיבה, כל אימת שהגיע המפקח מטעם הממשלה, לבדוק אם החוק מיושם, שלשלו לידיו שלמונים הגונים, והוא כמוכן הודיע לממונים עליו, כי הכל על מקונו בוולוז'ין.

לימים, הודיע השר הממונה, שברצונו לבדוק בעצמו ולראות מקרוב כיצד צו הממשלה מתבצע. רבי חיים הצעיר, ניגש לראש הישיבה - הנצי"ב, ומבקש ליטול את העניין.

הנצי"ב הסכים, שהרי בין כה וכה, לא עמדו לפניו הרבה ברירות. כאשר הגיע השר להיכל הישיבה, ביקש רבי חיים להתקבל לראיון ופגישה אצל השר. מזג האוויר באותו יום היה נעים ביותר. אולם רבי חיים, בהיכנסו, עטוי היה בגדי חורף ומעילים, אחד על גבי השני. שאלו השר על הנהגתו המוזרה, והתשובה לא איחרה מלבוא: אדוני השר, הסבתא שלי התגלתה אלי בחלום הלילה, ואמרה לי, שהיום ירד גשם עז ורוח זלעפות תנשב בחוצות... השר החל צוחק ולועג, אולם רבי חיים בשלו: מוכן אני להתערב עמך על סך חמש מאות רובל, שאכן היום יהיה "יום חורפי". ואכן השנים התערבו. מה אתם חושבים? - ירד גשם באותו יום? ודאי שלא! נכנס רבי חיים אל השר, שילם את סכום הכסף שעליו התערבו, ובתוך המעטפה הוסיף לו על הסכום שקבעו, והוא מסביר לו שאת היתרת מוסיפה לו הנהלת הישיבה...

גם השר בעצמו, הודיע לממוניו, כי בוולוז'ין מתנהלים העניינים כראוי וכיאות.

לאחר מכן הסביר רבי חיים, איך עלה רעיון זה במוחו. וכה אמר: כששמעתי שהשר אמור להגיע לישיבה, הוגעתי את מוחי, כיצד ניתן לשחדו בכסף, ואז העלה את הרעיון, שיעניק לו סכום הגון - שלא בתורת שוחד, וכשיגיעו ה"מצללים" לכיסו, תהיה אפשרות להוסיף כהנה וכהנה, בתואנה, כי זו היא הוספה מטעם הנהלת הישיבה.

בכל ויכח או סיטואציה חשוב לחשוב מחוץ לקופסא והיא זו שתתן את הישועה.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

כחה של מילה ובניית אמון

"אמרת שתחזור מוקדם כדי שנצא יחד, וסיכמנו שאתה מטפל בתשלום לחשמל", אמרה מיכל בטון שקט אך טעון בחדר הטיפולים. איתי, בעלה, הגיב בביטול: "נו באמת, בסוף חזרתי רק בחצי שעה איחור, והחשמל? אשלם מחר, מה קרה?". עבור איתי אלו היו "דברים קטנים", אבל עבור מיכל, כל הבטחה שלא קוימה היתה סדק נוסף בבסיס עליו נשען הבית. המאבק הזה אינו על לוחות זמנים, אלא על המשאב היקר ביותר בזוגיות: הבטחון הרגשי שנובע מהדיעה שניתן לסמוך על המילה של בן הזוג.

בפרשת מטות, התורה פותחת בדיני נדרים ומציבה רף גבוה במיוחד: "לא יחל דבורו - כָּל הַיָּצָא מִפִּי יַעֲשֶׂה". חז"ל מסבירים שהמילה "יחל" מגיעה מלשון "חולין" - אדם שאומר משהו ולא עושה, הופך את דיבורו לחול ומחלל את קדושת המילה שלו. התורה מלמדת אותנו שהדיבור אינו רק כלי

להעברת מידע, אלא כח בורא מציאות. כשאדם עומד במילה שלו, הוא בונה סביבו עולם של יציבות וקדושה.

בעולם הפסיכולוגיה, אנו מדברים על המושג יושרה (Integrity) כמרכיב קריטי בבניית אמון. ד"ר ג'ון גוטמן מציין שדווקא ה"מחוות הקטנות" והעמידה בהבטחות היומיומיות הן אלו שבונות את "קופת החיסכון הרגשית" של הזוג. כשאיתי מבטיח ואינו מקיים, הוא לא רק "שוכח" משימה, הוא שוחק את האמונה של מיכל בו. כל מילה שיוצאת מהפה היא לבנה בבניין האמון; כשהמילים הופכות ל"חולין", המבנה כולו מתחיל להתנדנד.

ביקשתי מאיתי ומיכל לבצע תרגיל של "קדושת הדיבור": למשך שבוע, איתי התחייב לא לתת הבטחות שהוא לא בטוח ב-100% שיוכל לקיים, אפילו בדברים פשוטים. הוא גילה שזה דורש ממנו לעצור ולחשוב לפני שהוא עונה "כן" אוטומטי. כשמיכל ראתה שאיתי מתייחס לכל מילה שלו ברצינות של נדר, היא התחילה להרגיש שוב את הקרקע היציבה תחת רגליה. האמון לא חזר דרך הצהרות אהבה גרנדיוזיות, אלא דרך היכולת של איתי להפוך את "מוצא שפתי" לעובדה קיימת בשטח.

הפרשה מלמדת אותנו שהשלום בבית מתחיל בפה. כשאנחנו שומרים על המילים שלנו ולא "מחללים" אותן, אנו יוצרים מרחב שבו בן הזוג מרגיש בטוח ומוגן. "ככל היוצא מפיו יעשה" הוא לא רק ציווי הלכתי, אלא המפתח לחיבור נשמתי עמוק שבו המילים הופכות לגשר של אמת ואהבה.

טעמי • המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

שנאת חנם היא חיי צער

אנו נמצאים בימי בין המצרים, ימים שיש בהם הרבה מנהגי אבלות, ואפילו צומות, וכידוע כל הגלות הזו היא בעבור שנאת חנם, וצריך להבין מדוע זה כל כך חמור, שאפילו זכות של לימוד תורה לא מגינה. שהרי בית המקדש השני נחרב בעבור שנאת חנם, על אף שהיו שומרי תורה ומצוות, והעניין הוא ששנאת חנם בעצם מעידה על המצב לבו של האדם, כדי לשנוא את האחר אני צריך לגמול או להכחיש את הטוב שיש בו, (ולא נאריך ביסוד זה, והוא יתבאר בל"ג במאמרים אחרים בעתיד) ולכן זה נקרא שנאת חנם, כי היא מתבססת על גימוד הטוב באחר תמיד בחינם, דהיינו אפשר לטעון שמהו עשה משהו לא בסדר, אבל לשנוא זה כמה קמות

מעל, זה לטעון שהוא במהותו לא טוב, וזה רק ע"י גימוד מעלותיו, דהיינו אם עשית משהו לא בסדר אז אני שונא ומגמד מעלותיך, ולפעמים זה אפילו בלי שעשה כלום עצם זה שהוא שונה ממני בעדה או בדעה, דבר זה נובע מתכונה פנימית של הכחשת הטוב, ולמדונו חז"ל שכופר בטוב שבחברו יכפור בטוב שיש בהקב"ה, ולכן בעצם כאלו אומר הקב"ה אני רוצה לעשות לכם טוב, אבל אין לי איך כי כמה שלא אתן לכם לא יהיה לכם טוב, אתם תכחישו אותי, ותשנאו חלילה גם את המשיח, אם הוא לא יהיה בדיוק כמוכם, או אם יעשה דבר שלא לרווחכם, ולכן אין איך לגאול, את מי שיש רע בלבו, שרואה רע באחר או בחיים או בבורא חלילה, לכן אין ענין להשאיר להם את בית המקדש, ולא משנה כמה תורה ומצוות ישמרו, ולכן אי אפשר לגאול במקרה הזה, כי זה לא סתם חטא צדדי שלא מעיד על המצב הכללי של האדם, שבכללי הוא טוב אבל חלש בדבר מסויים, ומכאן נבין שהסיבה שהקב"ה ציווה אותנו לאהוב, זה כדי למלא את לבנו ואת חיינו בראיה טובה, שנותנת חיים טובים וגאולה פנימית וחיצונית.

מילים מקפאות חיים

ליל חורף זועם פקד את העיר. רוח מקפאה יללה בין הבניינים וטיפות גשם הצליפו ללא רחם. עודד, איש עסקים מצליח, מיהר מהרכב המחומם אל הלובי המפואר של בניין מגוריו. רגע לפני שנכנס אל החום המזמין, קלטה עינו דמות מצונפת על ספסל רטוב. זה היה אדם חסר בית, רועד כולו, שלגופו רק חולצה דקה וספוגת מים.

רחמיו של עודד נכמרו מיד. הוא ניגש אל האיש, רכן אליו ואמר בקול בוטח: "איש יקר, חכה כאן. אני עולה רגע לדירה שלי ומוריד לך מעיל חורף עבה וחדש. רק תחזיק מעמד, אני מיד חוזר".

עודד עלה לדירתו המחוממת והמפנקת. ניחוח ארוחת הערב קידם את פניו. הוא פשט את מעילו, התיישב סביב השולחן, ובלי לשים לב נשאב אל שגרת הערב. כוס תה חם, כורסת רביצה, תאורת אווירה. הוא שכח לחלוטין מהסערה המשתוללת בחוץ.

רק בחצות הלילה, כשנשכב במיטתו הרכה, הכה בו הזיכרון כרעם.

האיש על הספסל!

הוא מחכה מעיל!!!

הוא זינק ממיטתו בבהלה, שלף מעיל עבה מהארון ורץ למטה אל תוך הקור המקפיא. על הספסל, חסר הבית שכב ללא ניע. עודד ניגש בחדרה וניסה לעטוף את גופו, אך היה מאוחר מדי. קור הלילה הכריע אותו. לצידו, מונחת מתחת לאבן קטנה, נחה חתיכת קרטון רטובה ועליה מילים משורבטות בכתב רועד.

עודד קרא לאור פנס הרחוב: "איש יקר, אם אתה קורא את זה, כנראה נזכרת בי. עד היום שרדתי את הקור. ידעתי שזה גורלי, גייסתי את כל כחות נפשי והאמנתי שאצליח להתמודד. אבל ברגע שהבטחת לי מעיל, שחררתי את ההגנות. בטחתי במילה שלך והפסקתי להילחם. כשהתעכבת, הגוף שלי פשוט קרס".

נקודה למחשבה: בחיים שלנו, מילים הן הרבה מעבר לצלילים; הן כח עצום. כשאנו מבטיחים משהו למישהו - חבר, אח או אדם זר - אנחנו יוצרים אצלו ציפייה אדירה ומשנים את נקודת המשען הפנימית שלו. אדם שסומך עלינו, נשען עלינו. הבה נהיה אנשים של מילה: נחשוב היטב לפני שאנחנו מבטיחים, ואם כבר הבטחנו - נהפוך עולמות כדי לקיים את מה שיצא לנו מהפה.

ולעצמנו נזכור: "אל תבטחו בנדיבים כִּי אִם אִתָּם שָׁאִין לוֹ תְּשׁוּעָה". לעולם אל תבטחו בבשר ודם - רק בבורא עולם. כי אין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשמים.

הסוס הגדול והחבר שמתנהג מוזר

באחת מן הפעמים שנסעתי עם משפחתי ברכב, ראיתי במהלך הנסיעה סוס גבוה ומיוחד שחלף לא רחוק מאיתנו. כידוע, לילדים מחזה שכזה שווה במיוחד, ולכן הפניתי את תשומת ליבה של בתי הקטנה להבטי בסוס הדוהר. הצבעתי לעברו, אך במבט מהיר לעברה הבנתי שהיא כלל לא מתלהבת.

לרגע התפלאתי ושאלתי את עצמי: מדוע? היה ברור לי שברגע שהיא תבחין במחזה הלאשגרי הזה, היא אמורה לשמוח ולהתלהב, כמנהגם של ילדים. אך לאחר רגע של מחשבה הבנתי שהיא עדיין כלל לא מצליחה לראות את הסוס.

אנחנו אמנם נמצאים באותו הרכב, אך הפרשי הגובה בינינו אינם מאפשרים לנו לראות בדיוק את אותו המחזה. אני צופה דרך החלון בדברים נוספים שהיא כלל אינה מצליחה להבחין בהם.

לכאורה, מדובר במקרה חסר משמעות. יתכן שיש מי שיהפוך כעת את גב העלון כדי לוודא שאכן לקח מבית הכנסת את עלון השבת המפואר "יגל ליבי", ואולי אפילו יחשוב שבטעות הגיע למדור סיפורי ילדים...

אך המסר שבסייעתא דשמיא קיבלתי מהמקרה הזה גרם לי להתבונן בצורה שונה על תקריות מסוימות במהלך חיינו.

פעמים רבות קורה לכולנו שאנו רואים בני אדם עושים מעשה מסוים או מדברים בצורה מסוימת, ואנו מתפללים - ולעיתים אף שופטים אותם.

כיצד הם מתנהגים כך?

איך הם אינם מבינים שזו התנהגות בעייתית?

יותר מכך, ישנם אנשים שאינם מבינים כיצד פעולה רוחנית אינה גורמת להתלהבות ולשמחה אצל אחרים, שאינם מוצאים טעם מתוך בקיום המצוות.

אך התשובה פשוטה ומדויקת.

ממש כמו באותו מקרה, שבו ישבה בתי הקטנה לצידי - אני ראיתי מחזה מסוים והיא כלל לא הצליחה להבין מה פשר ההתלהבות. כך גם בחיים.

חז"ל סיכמו את הרעיון הזה במשפט אחד קצר ועוצמתי:

"אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו".

אין אנו יכולים לדון ולשפוט את חברנו, מסיבה אחת פשוטה ומדויקת: אנחנו לא במקום שלו.

זה שאני ראיתי את הסוס והיא לא - נבע מכך שלא הייתי במקום שלה.

וזה שאתה מצליח להתנהג בצורה מכובדת, לקיים מצוות ולהתמודד נכון - בעוד שחברך מתקשה בכך - אינו אומר בהכרח שהוא פחות טוב ממך. יתכן מאוד שאילו היית במקומו, לא היית מצליח לקיים אפילו חלק קטן ממה שכיום נראה לך פשוט וקל.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

צוות ישיבת "יגל ליבי"
בראשות הרב יגאל כהן שליט"א
פועל רבות במתן מעטפת חמה ומכובדת כדי שבחורים יוכלו ללמוד תורה לשמה באהבה.

צוות חם ואוהב

מפנקות ארוחות מפנקות

בניין חדש מפואר

החלק שלך בנצח <**03-8000-770**>
יגל ליבי

יגל ליבי בתורת

תומכים בלימוד התורה ושותפים בזכויות לנצח.

בגדתי בחבר הכי טוב שלי!

לפני הברית יצחק של הבן שלי הייתי בלחץ גדול. היה לי ערב עמוס בשיעורי תורה ולא היה לי זמן לארגן את הבית והאירוע. התקשרתי לחבר הכי טוב שלי, דניאל, חבר עוד מכיתה א', וביקשתי ממנו לבוא לעזור לי לארגן הכל. הוא מיד אמר לי: "ברור, תראה את העניין כסגור". אחרי עשר דקות הוא חזר אליי ואמר שאשתו בחודש שמיני והוא חושב שעדיף לו להישאר איתה בבית. אמרתי לו שזה בסדר, אבל בפנים הייתי לחוץ כי רק עליו סמכתי. אחרי שעה הוא שוב התקשר ואמר: "הסתדרתי, אני מגיע". אשתו אמרה לו ללכת לעזור לי ושאמא שלה תהיה איתה. הוא הגיע אליי הביתה בזמן שלא הייתי שם, סידר את כל האירוע, שילם מכספו על דברים שהיו חסרים, נשאר אחרון, ניקה את הבית ונתן את כל הלב שלו.

עברו כחודשיים והוא התקשר אליי בהתרגשות וסיפר שנולד לו בן. הוא הזמין אותי לברית יצחק בבית שלו בכפר יונה, אבל אמר שהוא מבין אם לא אצליח להגיע - בגלל השיעורים שלי.

בהתחלה חשבתי שלא אצליח להגיע. הייתי עמוס מאוד וידעתי שזה יהיה קשה. אבל אחרי כמה דקות אמרתי לעצמי: איך אני יכול לא לבוא אחרי כל מה שהוא עשה בשבילי? החלטתי שאני מגיע, לא משנה מה. נסעתי אליו אחרי השיעור, הגעתי עייף אבל בלב שלם. כשהגעתי ראיתי כמה הוא שמח וכמה זה ריגש אותו.

המסר מהסיפור הזה הוא הכרת הטוב. הרבה פעמים אנשים עוזרים לנו באמת, וכשמגיע הזמן להחזיר להם טובה אנחנו מחפשים תירוצים.

אבל יהודי חייב לזכור מי היה איתו בדרך. מי שנתן לך יד כשהיית צריך - אל תשכח אותו לעולם. כשאדם יודע להכיר טובה לאחרים, גם הקדוש ברוך הוא מחזיר לו טובה ושומר עליו תמיד.

חירוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג
תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב, זכיתי לחזור בתשובה ולהקים בית חרדי. יש לי שני בנים קטנים, וההורים שלי לוחצים עלינו לבוא אליהם לשבת. זה מצער אותי מאוד, כי למרות שההורים שלי מסורתיים ושומרים כשרות, הם לא מקפידים על בד"ץ.

תשובה: שאלה חשובה ביותר!

הבעיה הזו נפוצה מאוד בקרב בעלי תשובה ומתחזקים, והתשובה לכך היא אחת: כיבוד הורים הוא מדאורייתא, ואילו כשרות בד"ץ (לעומת כשרות רגילה) היא חומרה. אין שום סיבה בעולם לפגוע באמא או באבא כדי להתמיר במצווה כזו או אחרת. במקרה כזה, לא רק שלא מקבלים שכר על החומרה - אלא בדיוק ההפך...

אם היה מדובר בעבירה חלילה, בוודאי ש"אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'". אבל כל עוד מדובר בסיטואציה שאפשר להסתדר איתה, סע להורים, תשמח אותם ותן לילדים שלך ליהנות מסבא ומסבתא.

באופן כללי, צריך לדעת שהתורה היא יפה, "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". בן תורה אמיתי לעולם לא ייצר מחלוקות והרגשה רעה בבית בגלל חוקי התורה, אלא הוא ניזוט ויהננס את המצב לפי התורה בלי שאף אחד ישים לב.

לדוגמה: אתה יכול להציע להורים שאתה תביא איתך את הבשרים לשבת כ"פינוק" או כעזרה לאמא... המדרש מספר שהמלאכים שבאו להתארח אצל אברהם אבינו "אכלו" לשונות בחרדל. וכי מלאכים אוכלים? אלא, כפי שמלמדים את הילדים כבר בגן, הם רק עשו 'כאילו' הם אוכלים כדי לא לפגוע במארח שלהם. מכאן למדנו - לא פוגעים ביהודי כשאפשר אחרת.

שאלה: כבוד הרב, כבר שנים אני מקפיד מאוד לקום קודם 'הנץ' ולטבול במקווה לפני התפילה. לפעמים יוצא שאני מגיע קצת מאוחר לתפילה (אחרי קורבנות) בגלל המקווה. האם לוותר על המקווה לפני התפילה במקרה כזה, או שעדיף להתפלל אחרי מקווה ואת הקורבנות להשלים לאחר מכן?

תשובה: שאלה חשובה מאוד!

אם המקווה מעניק לך הרגשה טובה והתעלות רוחנית בתפילה, זה בסדר להשלים את הקורבנות לאחר מכן, בתנאי שזה קורה באופן אקראי ולא קבוע (וכמובן, כדאי לקרוא "תקציר קורבנות" לפני שאתה מצטרף לציבור, כפי שכתב הבן איש חי).

אולם, צריך לדעת שלפעמים חומרות יתרות עלולות להביא את האדם לידי גאווה. כי כאשר אדם קם בעלות השחר, טובל ש"י טבילות, סומך גאולה לתפילה בניצנוץ החמה, ואז יוצא מבית הכנסת אחרי שסיים "חוק לישאל" ושיעור קצר בהלכה. ואז, הוא רואה את השכן שלו יוצא מהבית בשעה שמונה בבוקר ומשפשף את העיניים, יש סיכוי גדול שהוא יסתכל עליו כ"קליפה"... וזאת למרות שאותו שכן קם בזמן לחלוטין על פי ההלכה. לכן, עלינו לשים לב היטב שהחומרות וההידורים שלנו אינם באים, חלילה, על חשבון האמת האלוקית. בהצלחה.

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

תורה עם דרך ארץ

שבת שלום אחים יקרים ואהובים,

בפרק ב - משנה, אומר רבן גמליאל בנן של רבי יהודה הנשיא: "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ". השבת נחזור על תחילת המשנה ונלמד עוד דבר חשוב. אנחנו נמצאים בפרשת קרח: קרח היה אדם גדול משבט חשב, ועמדו איתו אנשים רבים. אך בסופו של דבר, האדמה פתחה את פיה ובלעה אותו ואת כל מי שהיה איתו. מה גרם לכך? המחלוקת. קרח יצר מחלוקת, וזה בדיוק ההפך ממה שמלמדת המשנה שלנו. לימוד תורה חשוב מאוד, אך אם אין לנו דרך

הרב יהונתן פרטוש
רב בשיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

ארץ - התנהגות נכונה והבנה כיצד לנהוג בעולם - אנו עלולים לגרום נזק לעצמנו ולסובבים אותנו. מי שמחזיק גם בתורה וגם בדרך ארץ מתרחק ממחלוקות ומפגיעות מיותרות, ובכך מביא כבוד ושמירה על עצמו ועל החברה סביבו.

לכן, נזכור תמיד: יופי התורה מתגלה באמת כאשר הוא מלווה בדרך ארץ.

שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אהרן יצחק

אורי, איזה כדור יפה!

תתחדש על הכדור המיוחד!

תלמידים יקרים, לקראת בקור חשוב, אין לשחק בכדור עד שבוץ הבא!

הכדור הזה יהרוס את הגנה לפני הבקור החשוב!

קראאאאש

אוי לא! מה גשיתי?!

אבעט רק בציטה אחת. אך אחד לא יראה...

מהפסקה

הכל חייב להראות מושלם...

נראה אותך חול

חידה מי אמר 'מעז יצא מתוק'?

תשובה מפרשת במדבר יום שבת.

הילד/ה הזוכה בניה סולומון מחריש

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

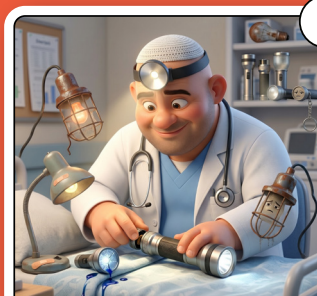
3

אני לא חושב שזה חיעוד לאכילה

2

הוא כל הזמן מדמין דברים

1

יש לי התמחות בתחום התאורה

פרשת שבוע ואדם

פרשת מטות-מסעי

פרשת מטות מתחילה במשהו שאולי נשמע פשוט - נדרים. מה זה נדר? זה כשאדם אומר משהו ומתחייב לעשות אותו. למשל, אם ילד אומר: "אני מבטיח שאני אעזור לאמא בכל יום!" - זו התחייבות. והתורה אומרת: "לא יחל דברו" - כלומר, מי שאמר משהו - צריך לקיים אותו!

למה זה כל כך חשוב?

כי המילה שלנו היא הכח הכי גדול שיש לנו. כשאנחנו מודברים - אנשים סומכים עלינו. כשאנחנו מבטיחים - משהו מחכה שנקיים. אם נשבר הבטחות, אנשים יפסיקו לסמוך עלינו. ואין דבר עצוב יותר מזה.

בהמשך הפרשה, עם ישראל נלחם במדון - האויבים שניסו להכשיל אותם. אבל גם כאן יש שעור חשוב: שבטי ראובן וגד באו אל משה ואמר: "אנחנו רוצים להשאיר בעבר הירדן ולא להיכנס לארץ." משה התרגז! הוא חשב שהם עוזבים את האחים שלהם. אבל הם אמרו: "אנחנו נלחם עם כלם עד הסוף - ורק אז נחזור." הם נתנו מילה - והם קיימו אותה!

שבת שלום לכל הילדים היקרים של גל ולבי, שקוראים אותנו וגם לומדים אתנו עוד הלכה ועוד הנהגה טובה לטובת עצמנו ולטובת כל עם ישראל.

גל ולבי: נמשיך בעזרת ה' עוד בהלכות לשון הרע, כי כלנו צריכים להתחזק בזה.

לבי: יש הבדל אם אדם מספר לשון הרע ביחיד או ברבים?

גל: שאלה חשובה ביותר, ועוד יותר חשוב לשים לב כמה זה מסכן. קדם כל, אסור לדבר לשון הרע, בין ביחיד ובין ברבים. רק יש הבדל אחד: כשמדברים ברבים, על כל אחד ואחד ששמע וקבל את הדברים, נוסף עוון של לשון הרע. ועוד יותר מסכן - שהדברים יתפרסמו מהר יותר, ואז קשה יותר לחזור בתשובה על כך.

לבי: וואו... כמה חשוב לשים לב לכך, במשפחה ועם חברים.

גל ולבי: אז שימו לב, ילדים, מה יוצא לנו מהפה. כמו שאנו נוהרים מאוד לאכל רק מאכל קשר, כך גם בדבור שלנו אנו צריכים לדבר קשר.

בהצלחה לכלנו, ושנזכה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו. אמן. ♥

ילדים יקרים, הקדוש ברוך הוא רוצה שנהיה אנשים שאפשר לסמוך עליהם. שכשאנחנו אומרים "אני אעשה" - אנחנו עושים. שכשאנחנו מבטיחים לחבר, להורים, לעצמנו - אנחנו מקיימים. כי אדם שמקיים את המילה שלו הוא אדם אמתי, חזק ואמין. וזה בדיוק מה שה' רוצה שנהיה. שבת שלום ומבשר.

מצאו 10 הבאים

מחנה

הפסוק למסעך שבועה

הילד/ה הזוכה
תומר בדוסה
מקריית ביאליק

תשובה מפרשת במדבר:
"ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

והפרות הטובים ביותר בלי הגבלה וככל העולה על רוחם. נהנו הסוחרים במהלך כל השבת ובלי בושה כלל בקשו בכל זמן מפל טוב ומפל השפיע שרצו - מבלי להתבייש, במשקאות ובמאכלים משבחים ביותר.

ביום ראשון שלאחר השבת לפני יציאתם באו לשלם לרבי ישעיה, אך רבי ישעיה לא הסכים לקבל את הכסף ואמר כיצד יותר על מצוות הכנסת אורחים בעבור חמשה זהובים קטנים!!!
מכאן אנו למדים על גדל מעלת הכנסת אורחים שהיא מעלה עצומה מאוד.

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

הכפרי מזוכביץ'

בתקופת הגאון מוילנה בעירה זוכביץ' שבליטא חי לו כפרי עשיר גדול שקראו לו רבי ישעיה, צדיק היה ומרבה חסד וצדקה לרב. כל האפרים שבעירה אהבו אותו ובמידת את קדשתו שבכל מקום שהיה הולך היה משאיר ברכה ושלום. ועם כל זה אף אחד לא ידע את גדלותו בתורה, ורק לאחר פטירתו הודיע זאת הגאון מוילנה, וספר שהיה רבי ישעיה יושב בסתר באחד מהמחסנים שברשותו באישון לילה ועוסק בתורת הנגלה והנסתר. יום אחד הגיע אחד מענני העירה ובקש הלואה גדולה ואמר שקשה היה לו וה' ירחיב את גבולו הוא יחזיר אותה, הסכים רבי ישעיה ולאחר תקופה ארכה חזר אותו עני עם הכסף שלו, אך רבי ישעיה לא היה מוכן לקחת אותו בטענה שה' כבר החזיר לו את הכסף עוד באותו היום והזדמן לו עסק שהרויח בו את אותו הסכום של ההלואה.

ביתו של רבי ישעיה מזוכביץ' היה פתוח לרווחה לכל אורח ועני שהיה מגיע. בערב שבת אחד, קרוב לכניסת השבת הגיעו שלושה סוחרים לזוכביץ' ובקשו להתארח אצל מישו במהלך השבת, כששמע זאת רבי ישעיה מהר להזמיןם בכבוד גדול, אבל כשהגיעו אליו סמוך ממש לכניסת השבת אמר להם הרב שהוא דורש מכל אחד מהם חמשה זהובים על הארוח והלינה, הסוחרים נדהמו על המחיר הגדול הזה אבל לא היתה להם בררה, שהרי השבת מתקרבת ובאה. אך הוסיף הרב ואמר להם שאמנם מחיר זה גדול אבל תמורתו הם יכולים לבקש מה שירצו מהמאכלים ומהמשקאות

שמואל
קוריב

נפלאות הבריאה

תן

שללם. פעמים רבות זוג תנים נשאר יחד במשך שנים ומגדל יחד את הגורים. שני ההורים שומרים על הגורים, מביאים להם מזון ומלמדים אותם לשיר. לפעמים גם אחים גדולים עוזרים בטפול בגורים הקטנים.

התנים מתקשרים זה עם זה באמצעות לילות וקולות שונים. כאשר כמה תנים מתחילים ליל לילה, אפשר לשמע זאת למרחק גדול מאוד. היללות עוזרת להם לסמן שטח ולהודיע לאחרים היכן הם נמצאים.

למרות שהתן נראה לפעמים כמו כלב קטן, הוא חית בר אמתית וחכמה מאוד. הוא יודע להסתגל במהירות לשנויים בטבע ולהזהר מסכנות.

כשמתבוננים בתן אפשר לראות כיצד כל תכונה שקבל מתאימה בדיוק לחיים שלו. גם החיה הקטנה והזהירה הזאת מזכירה לנו את החכמה האדירה של בורא העולם, שברא לכל יצור את מה שהוא צריך בדיוק - כדי לחיות בעולם.

בין החרים, השדות והמדבריות מסתובב בעל חיים חכם וזהיר מאוד שנקרא תן. רבים שומעים בלילה את היללות המיוחדת שלו המגיעות לעתים גם אלינו לבית. אבל כמעט שלא רואים אותו, מפני שהתן יודע להתחבא היטב ולהזהר מבני אדם.

הקדוש ברוך הוא נתן לו חושים חדים מאוד שעוזרים לו לשרד בטבע.

לתן יש חוש ריח מצוי ושמיעה חזקה במיוחד. הוא מסוגל לשמע קולות חלשים מאוד ולמצא מזון גם בחשך. רב הזמן התן פעיל בלילה, כשהטמפרטורה נעימה יותר ויש פחות סכנות. במשך היום הוא נח במקומות מסתור בין שיחים, סלעים או מחלות.

התן הוא אוכל כל. הוא אוכל פרות, חרקים, ביצים, חיות קטנות ולעיתים גם שאריות מזון. בזכות זה הוא מצליח לחיות במקומות רבים ושונים.

יש חוקרים שאומרים שהתנים אפילו עוזרים לנקות את הטבע משאריות דל פסלת ופגרים של חיות.

אחד הדברים המעניינים אצל התנים הוא חיי המשפחה

בונים
אימפריה
לכבוד בורא
עולם

קריית
יגל ליבני
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

בואו להיות שותפים באימפריה

ישיבה לצעירים
ומעון יום לילדים

קליניקה לטיפול בחיילים
פוסט טראומה ברוח היהדות

אולם מרכזי לשיעורי הרב
נ-1500 מקומות

ישיבה
של 1200 בחורים

בית מדרש
מפואר

בית תמחוי
"המסעדה"

סלי מזון
למשפחות נזקקות

סכום אחר
לתרומה

רבע
מטר 180 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

חצי
מטר 360 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

מטר 720 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

03-8000-770

קרדים צילום: נועם אליהו

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לרפואת הילד
נהוראי ניסים חי בן מיה

לרפואת החייל
חיים דניאל בן הודיה

לרפואת החייל
אליהב בן חווה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה